01/06/2026

Βιαία Πνοή

/ Γνώμες

«Πεντηκοστήν ἑορτάζομεν καί Πνεύματος ἐπιδημίαν, καί προθεσμίαν ἐπαγγελίας καί ἐλπίδος συμπλήρωσιν», ψάλλει ο υμνωδός της Εκκλησίας μας στο πρώτο στιχηρό του Εσπερινού της εορτής της Πεντηκοστής.

- *Του Αρχιμ. Γρηγορίου Κωνσταντίνου (Δρ. Θ. Ιεροκήρυξ Ι. Μ. Κασσανδρείας)*

Ο λόγος αυτός είναι κατά γράμμα επανάληψη φράσεως του αγίου Γρηγορίου του Θεολόγου από τον λόγο του «Εἰς τήν Πεντηκοστήν». Η ημέρα της Πεντηκοστής, σύμφωνα με ένα από τα τροπάρια της εορτής, αποτελεί «προθεσμίαν ἐπαγγελίας καί ἐλπίδος συμπλήρωσιν».

Είναι ο ορισμένος χρόνος κατά τον οποίον πραγματοποιείται η υπόσχεση και εκπληρώνεται η προσδοκία. Το Άγιο Πνεύμα κατέρχεται στους αποστόλους.

Σκηνώνει στην Εκκλησία. Ενοικεί στις καρδιές των πιστών. Ήρθε, καθώς μας υποσχέθηκε ο Κύριος, «ἵνα μένει μεθ’ ὑμῶν εἰς τὸν αἰῶνα» (Ιω. 14: 16). Το γεγονός της καθόδου του Παναγίου Πνεύματος την ημέρα της Πεντηκοστής αποτελεί για

την Εκκλησία μας πρωταρχική αφετηρία για την μετέπειτα πορεία Της στους αιώνες. Ο Θεός Παράκλητος είναι πια ο κύριος της Εκκλησίας από εκείνη την ευλογημένη ημέρα και οδηγεί το σωτήριο σκάφος ασφαλώς στη σωστική του πλεύση. Αυτός δίνει ζωή στους πιστούς και δύναμη να πορεύονται προς τη σωτηρία.

Με σεισμική δόνηση ομοίαζε, το φύσημα του Αγίου Πνεύματος κατά την ημέρα της Πεντηκοστής. Ομοίαζε με καταιγίδα και ανεμοθύελλα που ξέσπασε από ψηλά και χτύπησε την γη. «Ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερομένης βιαίας πνοῆς καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον οὗ ἦσαν καθήμενοι».

Το επίκεντρο του μεγάλου θαύματος ήταν το υπερώο της Ιερουσαλήμ με τους συγκεντρωμένους Αποστόλους, που πρόσμεναν την εκπλήρωση της υπόσχεσης τού Κυρίου για την έλευση του Αγίου Πνεύματος. Ἡ υπόσχεση εκείνη έγινε πραγματικότητα και αυτή ακριβώς την πραγματικότητα ζήσαν οι μαθητές αλλά και οι χιλιάδες του συγκεντρωμένου λαού.

Όμως γιατί το Άγιο Πνεύμα φανερώθηκε με πύρινες γλώσσες; Τί να σήμαιναν; Η φωτιά, έχει τρεις ιδιότητες. Φωτίζει, θερμαίνει, καθαρίζει. Και τα τρία αυτά στοιχεία-ιδιότητες μεταδίδονται και στους Αποστόλους.

Και πρώτον μεν τούς φωτίζει, τούς διδάσκει. Το μυαλό τους διευρύνεται και πληροφορούνται όσα ως τώρα δεν μπόρεσαν να κατανοήσουν. «Ἀγραμμάτους σοφίαν ἐδίδαξεν, ἁλιεῖς θεολόγους ἀνέδειξεν». Πριν από το πάθος Του ὁ Κύριος είχε δώσει υπόσχεση στους μαθητές Του, προλέγοντας ότι «ὁ Παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ὃ πέμψει ὁ Πατήρ ἐν τῷ ὀνόματί μου, Ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει πάντα καὶ ὑπομνήσει πάντα ἅ εἶπον ὑμῖν». (Ἰω. 14, 36) και αμέσως μετά επανέλαβε ότι «το Πνεύμα της αληθείας οδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθεια». Οι προρρήσεις του Ιησού επαληθεύονται.

Οι ψαράδες της Γεννησαρέτ γίνονται όργανα της θείας χάριτος, όργανα της θείας σοφίας, γίνονται δάσκαλοι «και εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ρήματα αὐτῶν». Ὁ φωτισμός του Αγίου Πνεύματος είναι τόσο ισχυρός, ώστε «ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι». «Ὥστε ἐξίσταντο πάντες καὶ ἐθαύμαζον» (Πρξ. 2, 4 7-8).

Στο πρόσωπό τους εκπληρώθηκε ἡ προφητεία του Ἰωήλ «ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκαν προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν». Έτσι λοιπόν με τον θείο φωτισμό «πάντες ἤρξαντο φθέγγεσθαι ξένοις ρήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι τῆς Ἁγίας Τριάδος».

Η φωτιά όμως, αδελφοί, δεν φωτίζει μόνο, αλλά και φλογίζει. Και οι ένδοξοι μαθητὲς του Ιησού από δειλοὶ γίνονται ατρόμητοι, απὸ διστακτικοὶ ορμητικοί, απὸ ράθυμοι και φοβισμένοι, άγρυπνοι και άφοβοι. Ενθυμούνται τώρα τα λόγια του Διδασκάλου «λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος», (Πράξ. 1-8) και ανακάλεσαν στη μνήμη τους τον προφήτη Ησαΐα που ονομάζει το Πνεύμα του Θεού «πνεῦμα βουλῆς καὶ ἰσχύος».

Ή φωτιά έχει ακόμη φωτιστική και καυστική δύναμη αλλά και καθαρτική. Πως ὁ αναμμένος άνθρακας είχε καθαρίσει τα χείλη του προφήτη Ησαΐα, έτσι και οι πύρινες γλώσσες καθάρισαν και αγίασαν τις καρδιές των Αποστόλων. Έγιναν «καινή κτίσης».

Αλλά πως εννοείται αυτή η φωτιά ως επιδημία; που έρχεται στην ζωή των χριστιανών;

Η εμπειρία του αγίου Πνεύματος και ἡ μετοχή στις δωρεές Του (πρέπει να) αποτελούν στοιχεία ζωής όλων των μελών της εκκλησίας, δηλ. στην πραγματικότητα το κάθε μέλος της, αν ορθά είναι μέλος, πρέπει να βρίσκεται σε μία συνεχή κατάσταση εκπλήξεως, σε μία πορεία πνευματικής αυξήσεως, από δόξης εις δόξαν. Διότι ακριβώς είναι μέτοχος του απείρου Θεού – αγίου Πνεύματος. Με τον τρόπο αυτό, ο πιστός γίνεται ως μέλος της εκκλησίας πνευματικός. Πνευματικός δεν είναι αυτός πού θεωρείται έτσι από τον πολύ κόσμο: ὁ άνθρωπος των γραμμάτων και των τεχνών, ο επιστήμονας, ο ποιητής, ο ηθοποιός.

Μάλλον μπορεί να θεωρηθεί κι αυτός πνευματικός, αλλά όχι με τη χριστιανική κατανόηση του όρου: ασχολείται με το ανθρώπινο πνεύμα και όχι με το Άγιον Πνεύμα. Για τούς χριστιανούς λοιπόν ο πνευματικός είναι αυτός πού έχει εμπειρία του αγίου Πνεύματος, πού το Πνεύμα του Θεού κατοικεί σε αυτόν

Από την φωτιά καθαρίζεται, ο ακροατής του λόγου του Θεού, η σκουριά απὸ την αμαρτία. Εμείς όμως όλοι οι χριστιανοί, Πεντηκοστὴν ἑορτάζοντες και Πνεύματος ἐπιδημίαν, θα θέλαμε να καθαρισθούμε και, να απαλλαγούμε απὸ την σκουριά της ψυχής μας; Τότε ας αφήσουμε το Πνεύμα το Άγιον να κατακάψει κάθε ρύπο και κάθε πονηρία της ψυχή μας. Άς ανοίξουμε την καρδιά μας, για να δεχθεί τὸν

φωτισμό, τὴν φλόγα, τὴν καθαρτικὴ χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἔτσι μόνο θὰ αναγεννηθούμε, θα δικαιωθούμε και η προσευχή μας θα είναι θερμή.

Ψελλίζοντας το «Βασιλεῦ οὐράνιε Παράκλητε... ἐλθὲ καὶ σκήνωσον ἐν ἡμῖν καὶ καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλῖδος» και σῶσον ἡμᾶς, καλή Πεντηκοστή και καλό φωτισμό! Αμήν

Πηγή: [pemptousia.gr]